

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. H. P.**, nar.,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem,

zastoupen advokátem Mgr. Emilem Doleželem,
sídlem Jana Masaryka 252/6, Praha 2

za účasti : **X**
bytem ,

proti

žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020, č. j. CPR-23856-3/ČJ-2020-930310-V248,

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

takto :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020, č. j. CPR-23856-3/ČJ-2020-930310-V248, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit **žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228,- Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 22. 6. 2020, č. j. KRPA-432808-65/ČJ-2016-000022-50, jímž byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost opustit území ČR a byla stanovena doba k opuštění území v délce 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, jak se odvolací správní orgán v řízení vypořádal s nezákonnostmi, kterých se dopustil správní orgán prvního stupně. Zejména nesouhlasí s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Došlo také k porušení ustanovení § 3 správního řádu. Bylo odmítnuto provedení důležitých důkazů, zejména výslech partnerky. Správní orgán prvního stupně si nevyžádal informace shromážděné místně příslušným OSPOD ani příslušné lustrace veřejných rejstříků o bezúhonnosti žalobce. Správní orgán uznal rodinné vazby žalobce a jeho závazky k péči o rodinu se třemi nezletilými dětmi narozenými v ČR. Přesto rozhodl, že je žalobce povinen ČR, a tedy svou rodinu, opustit.

3. Žalobce uvádí, že v roce 2013 pozbyl pobytové oprávnění z důvodu, že pracoval bez příslušného povolení. To je jediná chyba, kterou učinil. Od té doby je proti němu vedeno starší nebo současné řízení o správním vyhoštění, kdy se po celou dobu snaží zabezpečit a vychovat svoje děti. Nikdy nebyl odsouzen za žádný trestný čin. Je zde již přes 11 let, což je doba dost dlouhá na to, aby se osvědčil. Napadené rozhodnutí v tomto posouzení považuje za rozporné s právy jeho dětí na rodiče, tedy rozhodnutí je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte (právo na rodiče, právo na život, právo na životní úroveň), s ústavním pořádkem ČR.

4. Správnímu orgánu navrhl provedení důkazů - výslech družky, zpráva OSPOD, pobytová kontrola, zpráva o pověsti, lustrace rejstříku trestů a přestupků. Vše správní orgán odmítl, byť překvalifikoval rozhodnutí na mírnější formu - povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu kladou přitom břemeno tvrzení v těchto otázkách právě na žalobce. Ačkoli procesní povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

splnil, nebyla mu správním orgánem dána žádná šance, aby svá tvrzení obhájil, jediný důkaz v jeho prospěch nebyl proveden.

5. Žalovaný uvádí, že z Úmluvy o právech dítěte nelze dovodit právo účastníka řízení k pobytu na území České republiky. Podle čl. 9 odst. 1 této Úmluvy přitom platí mezinárodní závazek České republiky spočívající v zajištění, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Úmluva obsahuje mnoho dalších ujednání a je povinností správního orgánu znát právo. I pokud by úmluva neobsahovala právo rodiče, ale toliko právo dítěte na rodiče, je nezbytné výkon tohoto práva umožnit, nebo jej

alespoň neznemožňovat. Pokud byla žalobci uložena povinnost opustit dítě s tím, že je schopna se o něho postarat matka, je to přímé porušení čl. 9. odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Správní orgán porušil též § 3 správního řádu.

6. Pokud správní orgán odmítl provést výslech družky s tím, že má právo se písemně vyjádřit, je tento jeho postup zcela nepředvídatelný a neospravedlnitelný, neboť o ústní výslech bylo žádáno výslovně a není pravdou, že by bylo možno účastnický výslech nahradit písemným podáním. Pokud správní orgán odmítl provést dotaz na OSPOD a další lustrace s tím, že by tyto nic nového nepřinesly, je tento závěr správního orgánu zcela nepřezkoumatelný. Pokud správní orgán nechal provést pobytovou kontrolu a měl pochybnosti o správných zjištěních, když vlastník domu následně, již dva dny po kontrole, opravil své prohlášení, existoval jediný prostředek, jak nejasnosti odstranit, a to vyslechnout bývalého vlastníka domu osobně, a to po řádném poučení o následcích krivé výpovědi. Jakákoli jiná jeho prohlášení totiž bez poučení o jeho povinnostech nemají v řízení dostatečnou váhu, zvláště pokud jsou rozporná. Navrhuje proto doplnit v řízení výslech tohoto svědka.

7. Nebylo zjištěno, že by byl pro Českou republiku žalobce závadovou osobou, že by byl hrozbou pro bezpečnost či veřejný pořádek. Nevyznává žádné radikální náboženství ani není členem žádného hnutí, není zátěží pro zdravotní ani sociální systém ČR, nemá dluhy vůči třetím osobám. Za vše zaplatí, touží žít normální život se svými dětmi. Namítá, že do řízení nebyl vůbec přibrán jako účastník syn narozený v roce 2019 tak, aby z procesního pohledu bylo možno v souladu se zákonem jakékoli rozhodnutí vydat.

8. Žalovaný sice uvádí, že správní orgán rozhodl nejmírnější formou rozhodnutí, to nicméně nemění nic na věci, že je stále povinen území opustit. Žalovaný má pravdu, že Český právní řád nepřipouští podat žádost o pobyt na území ČR, ale zároveň ČR činí vše proto, aby žádost o pobyt nebylo fakticky v přiměřené době podat ani z Vietnamu. Odkazuje na kauzu nefunkčního systému VISAPPOINT, kterou konstatoval i Nejvyšší správní soud. Tento systém byl nahrazen novým, opět nefunkčním systémem. Pokud by žalobce věděl, že odcestuje do Hanoje a nedojde k tomu, že se nedostane k termínu pro podání žádosti dříve než za půl roku a následně rozhodnutí o pobytu bude trvat minimálně dalších 12 měsíců, již dávno by této možnosti využil. Jeho děti jsou malé, a právě teď jej potřebují.

9. Kvůli současným omezením mezinárodního cestování nemůže do Vietnamu odletět vůbec. Lety jsou zrušené. Lhůta pro vycestování je proto nepřiměřeně krátká. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho života musí zohledňovat i tyto faktické skutečnosti. Reálně, pokud odcestuje do Hanoje, se nevrátí domů za svými dětmi dříve než za rok a půl. Taková doba zakládá zásadní nepřiměřenost, nehledě na porušení práva dětí.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
11. Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti.
12. Dne 17. 10. 2016 byla provedena pobytová kontrola, při níž bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje platným oprávněním k pobytu ani vízem. Posledním platným oprávněním k pobytu byl výjezdní akt s platností od 4. 2. 2013 do 23. 2. 2013. Žalobce také uváděl, že nemá žádné platné vízum. Při výsledku sdělil, že spoléhal na to, že pobytové záležitosti řeší jeho právní zástupce, proto nevěděl o svém neoprávněném pobytu. K dotazu, zda ví, že v roce 2009 mu bylo uloženo správní vyhoštění, sdělil, že mu to jeho advokátka dobře nevysvětlila, nyní již má jiného advokáta. V ČR je od roku 2008, kdy přijel za účelem podnikání. Má zde družku a dvě děti. Družka má trvalý pobyt, žijí spolu asi pět nebo šest let. Je svobodný a má dvě děti. Pracuje brigádně na tržnici SAPA. Je si vědom toho, že pro pobyt v ČR potřebuje platné vízum a cestovní doklad. Je si plně vědom svého jednání. Chtěl by ale zůstat v ČR s družkou a dětmi. Do Vietnamu by se mohl vrátit za rodiči. Překážkou vycestování je družka a děti, vycestoval by ale dobrovolně.
13. Součástí spisu je závazné stanovisko ev. č. ZS35833 ze dne 9. 6. 2017 se závěrem, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné.
14. Dle sdělení MV ČR ze dne 9. 6. 2017 pobýval žalobce na území ČR pobývat do 3. 2. 2013 na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 3. 12. 2012 požádal o prodloužení platnosti tohoto pobytu, toto řízení bylo zastaveno. Žalobce byl oprávněn k pobytu na území ČR do 12. 3. 2013. Dne 11. 2. 2014 podal opožděné odvolání, to bylo následně zamítnuto. Žaloba v této věci byla zamítnuta. Dne 1. 11. 2016 podal žádost o vízum za účelem strpění, to nebylo žalobci uděleno. Dne 21. 4. 2017 bylo rozhodnuto, že existují důvody pro neudělení víza. Dle vyjádření byl žalobce oprávněn na území pobývat do 12. 10. 2013.
15. Dne 8. 11. 2017 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí bylo následně žalovaným dne 12. 11. 2018 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaný shledal pochybení ohledně skutkových zjištění týkajících se pobytu žalobce na území, a dále uvedl, že postrádá úvahy ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí.
16. Dne 11. 2. 2019 byla u žalobce provedena pobytová kontrola na deklarované adrese pobytu za účelem zjištění, zda žalobce skutečně na sdělené adrese pobývá spolu s družkou a dětmi. Konkrétně bylo zjištěno, že se jedná o dvoupatrový rodinný dům. Žádný ze zvonků ani žádná ze schránek nebyla označena jménem žalobce či dotyčných osob. Na místě byl zastižen bývalý majitel domu, který sdělil, že nemovitost převedl na svou dceru. K dotazu, zda v domě bydlí daní cizinci, uvedl, že tito se před asi 2,5 lety odstěhovali, od té doby je neviděl a současnou adresu nezná. Dále byl vytěžen současný nájemník bytu, který potvrdil uvedené skutečnosti.
17. V následném vyjádření bývalý majitel domu sdělil, že z důvodu, že dotyčné cizince nepoznal na fotografiích, sdělil, že již v domě nebydlí, ve skutečnosti však žalobce spolu s družkou i dětmi v domě bydlí.
18. Dne 24. 9. 2019 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí bylo následně opět žalovaným dne 7. 5. 2020 zrušeno a věc byla vrácena

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaný znovu konstatoval, že podle něj správní orgán I. stupně dostatečně neposoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí. Správnímu orgánu I. st. vytkl, že z rozhodnutí nevyplývá, jak byl posouzen dopad vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobce, zejména rodinné vazby s nezletilými dětmi, stupněm jejich integrity na území ČR a také nejlepšími zájmy dětí. Z odůvodnění nevyplývalo ani to, zda bude sama účastnice řízení v případě vycestování žalobce schopna pečovat o děti v míře, jak to dle svého tvrzení doposud činil žalobce.

19. Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2020 č. j. KRPA-432808-65/ČJ-2016-000022-50 byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 5. 2017 uložena povinnost opustit území ČR. Doba k opuštění byla stanovena na 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

20. Toto rozhodnutí bylo dne 3. 12. 2020 potvrzeno napadeným rozhodnutím.

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

22. Stěžejní žalobní námitkou je, že se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do jeho soukromého a rodinného života, kdy na území ČR dlouhodobě pobývá s družkou a dětmi, přičemž jeho vycestování do Vietnamu (za účelem vyřízení pobytových záležitostí) by ve skutečnosti nebylo krátkodobé, neboť vyřízení víza v zemi původu

žalobce není nijak zaručeno a z důvodu značné očekávané délky vyřízení by žalobce byl nucen být delší dobu odloučen od své rodiny.

23. Žalobci byla uložena povinnost podle zákona o pobytu cizinců ve znění do 31. 5. 2017, a to v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 176/2019 Sb., kdy z bodu 1 plyne, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

24. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 5. 2017 *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*

25. Správní orgán I. st. nejprve žalobci uložil opakovaně správní vyhoštění, avšak jeho rozhodnutí byla opakovaně žalovaným rušena mj. z důvodu nepřiměřenosti s přihlédnutím k rodinné situaci žalobce. Až rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ČR bylo ze strany žalovaného potvrzeno a shledáno jako přiměřené.

26. Soud k tomu uvádí, že se s žalovaným plně ztotožňuje, pokud jde o konstatování, že v případě žalobci uloženého opatření se jedná o nejmírnější možné opatření, jaké bylo možné žalobci uložit, což platí i ve vztahu k dříve uloženému správnímu vyhoštění. Jde o vůbec nejmírnější možný postih, který mohl být v dané věci být vůbec zvolen. Pro žalobce představuje toto rozhodnutí nejmenší možné negativní důsledky, jde o opatření, které na rozdíl od správního vyhoštění není přítěžující okolností pro následné získání pobytového oprávnění na území ČR. I rozhodnutí o uložení povinnosti opuštění území však musí být

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

dostatečně odůvodněno, pokud jde o posouzení jeho dopadů na soukromý a rodinný život cizince. V rozsudku ze dne 30. 4. 2020 č. j. 9 Azs 54/2020-32 se Nejvyšší správní soud vyjádřil k povaze daného institutu takto: „*Opatření o povinnosti opustit území (§ 50a) bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), a další související zákony. Podle důvodové zprávy se rozhodnutím dle § 50a uvedeného zákona „deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu“. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, rozhodnutí o povinnosti opustit území je „v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu“. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky.“*

27. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

28. Správní orgán I. st. nejprve shrnul pobytovou situaci žalobce včetně informací ohledně pobytových oprávnění jeho rodinných příslušníků. Konstatoval, že osobní kontakt žalobce a rodiny sice bude rozhodnutím do jisté míry omezen, ale žalobce se může ihned poté, co si vyřídí pobytové oprávnění, k rodině vrátit. Správní orgán též poznamenal, že k dané situaci nemuselo dojít, pokud by žalobce vycestoval dobrovolně poté, co mu nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt. Do 12. 10. 2013 mohl vycestovat a na zastupitelském úřadu ČR požádat o vydání povolení k pobytu na území. Žalobce a jeho družka si navíc museli být situace vědomi a museli vědět, že v případě dalšího řízení o správním vyhoštění bude přihlédnuto také k opakovanosti pobytu bez víza. Správní orgán uvedl, že nepopírá existující rodinné vazby žalobce. Z tohoto důvodu si

nevyžádal požadované stanovisko OSPOD, neboť to by dle správního orgánu I. st. nepřineslo žádné nové skutečnosti. Správní orgán I. st. dále konstatoval, že považuje za podstatné uvést, že v případě žalobce je k vyřízení oprávnění nezbytné opustit ČR, neboť na jejím území si oprávnění vyřídít nemůže. Také zdůraznil, že se v případě žalobce jedná již o druhý neoprávněný pobyt na území. Správní orgán dodal, že v případě, že by žalobce nebyl pobytově kontrolován, pobýval by patrně na území ČR i nadále neoprávněně. Rovněž podotkl, že skutečnost, že si žalobce zvolil právního zástupce, znamená, že mu z jeho úkonů vznikají práva a povinnosti. Žalobce je dospělou osobou, je schopen se o sebe postarat, není ve věku seniora. Na území ČR nepracuje ani neprovozuje výdělečnou činnost. Finančně je závislý na své partnerce, která na území ČR podniká jako OSVČ. Zdravotní stav označil za velmi dobrý. Žalobce žije ve společné domácnosti se svou družkou, se kterou pečují o tři společné děti, kdy jsou všichni držitelé trvalého pobytu.

29. Žalovaný poukázal na skutečnost, že se žalobce dostal do své situace vlastní vinou, kdy nerespektoval rozhodnutí o řízení pravomocně ukončené dne 12. 10. 2013. Neuvedl žádné skutečnosti ohledně zdravotního stavu, které by mu měly bránit ve vycestování. V případě vycestování žalobce může dle žalovaného péči o děti zabezpečit žalobcova partnerka. Dle žalovaného funguje spousta rodin i za situace, kdy jeden z partnerů pobývá dočasně mimo ČR. Žalobce navíc z důvodu absence pobytového oprávnění nemůže na území ČR legálně pracovat a živit rodinu. Dle žalovaného se musí partnerka žalobce jako zákonný zástupce o děti starat a pokud chodí do práce, je pouze na ní, jakým způsobem si zajistí péči o své děti, ať již poprosí o výpomoc příbuzné či známé, najme si chůvu na hlídání nebo bude situaci řešit úpravou pracovní doby stejně tak, jak to musí řešit i jiní rodiče, kteří zůstanou na výchovu svých dětí po určitou dobu sami. Z Úmluvy o právech dítěte nelze dovodit právo účastníka řízení k pobytu na území České republiky. Děti budou odloučeny od svého otce pouze po dobu, dokud si ten nevyřídí platné pobytové oprávnění, na základě kterého se bude moci vrátit zpět. Pakliže by rodina trvala na osobním kontaktu do doby vyřízení jeho pobytového oprávnění, je možné, aby vycestovala společně s žalobcem. S dětmi pobývá na území také matka, což může trvat i nadále. Dle žalovaného se jedná o nejmírnější možné opatření, jaké bylo možné žalobci uložit. Dle žalovaného rozhodnutím nedojde k nevratnému zřetření rodinných vazeb mj. z důvodu, že rozhodnutím není do budoucna zamezeno vstupu žalobce do ČR. Rodina může vycestovat s žalobcem. Případně může být žalobce v kontaktu s rodinou na dálku skrze telefonickou komunikaci či sociální síť apod. V dané věci bylo třeba posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na povinnosti vycestovat a zájmem na ochraně rodinného a soukromého života. Žalovaný rovněž uvedl, že dle aktuálních informací k 23. 11. 2020 nic nebrání podávání pobytových žádostí na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Je možné i nadále přijímat žádosti za účelem sloučení rodiny. Žalobci nic nebrání tuto žádost podat. Od žadatelů o víza či pobyt se nevyžaduje výsledek testu na onemocnění Covid-19, cizinec je pouze na základě ochranného opatření povinen se po příjezdu do ČR do 5 dnů na vlastní náklady podrobit RT-PCR testu. Bylo zjištěno, že kapacita příjmu žádostí o dlouhodobá pobytová oprávnění nebyla na Zastupitelském úřadě ČR v Hanoji ani naplněna.

30. Dále žalovaný uvedl, že z důvodu absence žalobcova pobytového oprávnění nemůže ten vykonávat v ČR legálně pracovní činnost a rodinu tak finančně zajišťovat. Žalovaný poukázal na to, že rodina má možnost situaci řešit dvěma způsoby, kdy je dle něj představitelné buď vycestování celé rodiny, pokud by ta trvala na osobním kontaktu s žalobcem po dobu vyřizování jeho pobytového oprávnění, nebo je zde cesta, kdy z ČR vycestuje pouze žalobce sám a družka se bude v ČR dočasně nadále starat o děti včetně financování rodiny. V každém případě je však dle žalovaného zapotřebí vycestování žalobce, neboť jeho další legální pobyt v ČR je podmíněn tím, že si vyřídí platné pobytové oprávnění, kdy s těmito závěry se soud plně ztotožňuje.

31. Co se týče žalovaným vytýkané skutečnosti, že nebylo správním orgánem I. st. řádně vypořádáno, zda bude družka žalobce schopna zajistit rodinu finančně a zároveň pečovat o děti v míře, jak to činil dle svých tvrzení žalobce, vyjádřil se k této skutečnosti přímo žalovaný ve svém odůvodnění tak, že v případě vycestování pouze žalobce je povinna žalobcova družka jako zákonný zástupce dětí zajistit i nadále péči o ně, přičemž je dle žalovaného na ní, jak si s takovou situací poradí, zda například *poprosí o výpomoc příbuzné či známé, najme si chůvu na hlídání nebo bude situaci řešit úpravou pracovní doby stejně tak, jak to musí řešit i jiní rodiče, kteří zůstanou na výchovu svých dětí po určitou dobu sami.*

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

32. Potud má soud za to, že žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, jeho úvahy odpovídají zjištěnému skutkovému stavu a mají oporu v zákoně. Žalobce sice společně s družkou pečuje o tři nezletilé děti narozené v roce 2013, 2015, 2019, avšak již v roce 2013 zaniklo jeho oprávnění k pobytu a byl mu vydán výjezdní příkaz do 23. 2. 2013, s čímž musel být srozuměn, jeho žaloba byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně, č. j. 29 A 46/2015-39 ze dne 28. 3. 2017. Zároveň bylo již v roce 2009 žalobci uloženo správní vyhoštění, kdy následná žaloba byla dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. st. zamítnuta. Žalobci tak bylo zřejmé, nejen že se na území ČR zdržuje bez pobytového oprávnění, ale že mu zároveň svědčí povinnost vycestovat. V roce 2016 bylo zahájeno druhé řízení o správním vyhoštění, ve kterém bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Jakkoli děti žalobce byly i velmi nízkého věku, nelze přehlédnout předchozí „pobytovou“ historii žalobce, ze které je patrné, že ignoruje zánik jeho pobytového oprávnění v ČR a odmítá vycestovat zpět do zemi původu. Vzhledem k věku dětí žalobce tak žalovaný posuzoval proporcionalitu mezi zásahem do rodinného života i se zřetelem k ochraně nezl. dětí a veřejným zájmem regulovat pobyt žalobce na území ČR. Co do základu se soud ztotožňuje se žalovaným, že bez ohledu na přítomnost tolika malých dětí žalobce je požadavek na opuštění ČR žalobcem podle § 50a zákona o pobytu cizinců proporcionálně přípustným zásahem do rodinného života žalobce se zřetelem k době neoprávněného pobytu žalobce a již dříve uloženému správnímu vyhoštění, pokud je v ČR přítomna matka dětí nebo je možnost vycestování do zemi původu celé rodiny. Bylo na žalobci, aby svůj rodinný život přizpůsobil pobytovému oprávnění, a nikoli naopak. Ochrana rodinného života bude namísto tehdy, půjde-li o mimořádnou nebo náhlou okolnost, nikoli o určitý kalkul cizince. Lze souhlasit se žalovaným, že neúplné početné rodiny nejsou zcela výjimečnou okolností. Přestože je postavení cizince co do zajištění pomoci příbuzných ztíženo, žalobci bylo dlouhodobě známo, že zde pobývá bez pobytového oprávnění, a tudíž jeho přítomnost na území ČR může být kdykoli i fakticky ukončena, tudíž měl a mohl předejít nepříznivým následkům s tím spojenými. Zájem na ochranu nezl. dětí není nepřekročitelnou hodnotou, která by bez dalšího bránila ve vynuceném návratu cizince - rodiče do země původu, přestože se zde zdržuje jeho dítě. K tomu lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 16/2022 – 60 ze dne 27. 6. 2022, ve kterém soud uvedl: *Ke stěžovatelem odkazovanému narození třetí dcery v roce 2020 soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1276/20 vydaného ve věci stěžovatele, v němž konstatoval, že „místo toho, aby stěžovatel závěry správních soudů reflektoval a pokusil se o legalizaci svého pobytu v době, kdy mu to rodinná situace umožňovala (mj. s ohledem na to, že dvě starší děti stěžovatele v mezidobí zahájily povinnou školní docházku), se rozhodl v průběhu řízení o kasační stížnosti znovu rozšířit svou rodinu o dalšího člena a znovu tím postavit české orgány před fait accompli (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, cit. výše, § 108 a 114). Tento postup Ústavní soud nemůže akceptovat. Ztotožňuje se proto s názorem správních úřadů a správních soudů, že stěžovateli mělo být od počátku jasné, že za daných okolností není jisté, zda a případně za jakých podmínek bude moci realizovat své právo na rodinný život právě na území České republiky.*

33. Soud však shledává vadu v rozhodnutí žalovaného související s posouzením výše uvedené proporcionality zásahu do rodinného života žalobce, resp. ochrany zájmů nezl. dětí, vzhledem k omezení mezinárodní dopravy v důsledku pandemie covid -19. Namísto ověření možnosti žalobce fakticky vycestovat do země původu a také zpět, žalovaný pouze zjišťoval právní omezení vstupu na území ČR, resp. na ambasádu ve Vietnamu. Nečinil úkony za účelem zjištění omezení dopravy z Evropy do Vietnamu a zpět, přestože v roce 2020 pandemie covidu - 19 způsobila zásadní komplikace v mezinárodní dopravě osob, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

státy přistupovaly různě restriktivně i v rozsahu mezinárodní dopravy. Takové zjištění bylo rozhodné právě pro posouzení možnosti žalobce vůbec vycestovat (viz. žalobou namítaná doba k vycestování) a zejména posouzení zásahu do rodinného života (možnost návratu do ČR k rodině). Jestliže žalovaný konstatoval v předchozím řízení nepřiměřenost vyhoštění, potom i opuštění republiky dle § 50a zákona o pobytu cizinců ve spojení s omezením dopravy z Vietnamu zpět v důsledku pandemie by mělo identické účinky jako dříve dle žalovaného nepřipustné správní vyhoštění žalobce. Dle soudu nebylo možné přistupovat k možnostem cestování v době pandemie automaticky shodně jako ve standardní situaci. Soud nepožaduje po správním orgánu vyhledání letenky pro žalobce, ale ověření konkrétních možností letů do země původu a zároveň obecné zjištění možností (omezení) letecké dopravy z Vietnamu do ČR. Z odůvodnění žalovaného vyplývá, že protipandemická opatření byla sice při posuzování zohledněna, avšak žalovaný se zaměřil pouze na samotnou skutečnost možnosti podání pobytové žádosti, kdy uvedl, že bylo možné v dané době na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji podat žádost, dle žalovaného kapacita systému nebyla naplněna. Zároveň zmínil povinnost cizince se před vstupem do ČR podrobit RT-PCR testu. Soud má za to, že v době rozhodování byl žalovaný v rámci úvah o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce povinen vzhledem k omezení mezinárodní dopravy pandemií covidem – 19 zjistit, zda případná omezení dopravy nebrání žalobci v návratu do ČR. Jestliže takto neučinil, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav pro přijetí závěru o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce, proto je postup žalovaného i jím vydaného rozhodnutí stiženo vadou, pro kterou soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžadoval v době vydání rozhodnutí předmětné zásadní doplnění. Soud tímto zároveň shledal nedostatečné posouzení kritérií dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správními orgány, proto je dána dále vada nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného, na základě čehož soud zrušil napadené rozhodnutí také podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost.

34. Přestože v době rozhodování soudu již pandemie covid – 19 netrvá, mezinárodní doprava tak není paralyzovaná, soud byl povinen v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nelze tak žalovanému uložit povinnost zjistit faktické dopravní možnosti návratu žalobce.

35. Ostatní žalobní námitky soud nepovažuje za důvodné.

36. K žalobní námitce, že si správní orgány neopatřily zprávu OSPOD a výstupy z dalších lustrací, že nebyl proveden výslech družky žalobce a k návrhu na provedení výslechu bývalého majitele nemovitosti, soud uvádí následující. Soud považuje správními orgány zjištěný skutkový stav ohledně rozhodných rodinných vazeb za dostačující, kdy ani oba správní orgány rodinnou situaci žalobce nikterak nerozporovaly. Bylo by sice možné i podrobnější zjišťování skutkového stavu ohledně fungování rodiny, například pokud jde o míru péče žalobce vůči dětem, čímž by bylo možné podpořit argumentaci o tom, že družka žalobce bude schopna se o děti starat i v době dočasné nepřítomnosti žalobce v ČR a současně zajišťovat rodinu finančně, nicméně soud má za to, že obtojí i konstatování žalovaného o tom, že v obdobné situaci se nachází celá řada jiných rodin, kdy je partner nucen dočasně vycestovat a pobývat mimo ČR. Proto soud tuto námitku žalobce jako důvodnou neposoudil. Ze stejného důvodu soud nepovažuje za pochybení ani to, pokud nebyl proveden výslech žalobcovy družky, kdy lze zároveň předpokládat, že by družka potvrdila skutečnosti uváděné žalobcem, které však správní orgány nikterak nepopřely, a naopak je plně zohlednily. Provedení výslechu svědka - bývalého majitele nemovitosti -

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

soud taktéž nepovažuje za potřebný, neboť tento svědek již zaslal správnímu orgánu doplňující vyjádření. I kdyby svědek potvrdil skutečnosti uvedené v tomto vyjádření (pobyt žalobce s rodinou na dané adrese), nemohlo by to již nic změnit na přijatých závěrech ohledně neoprávněného pobytu. Taktéž skutečnost, že by byl syn žalobce účastníkem řízení, by na věci nemohla ničeho změnit. Soud považuje skutkový stav za řádně zjištěný, kdy podstatné je především zjištění neoprávněného pobytu, které by žádný z navrhovaných postupů nemohl vyvrátit. Neúčastenství syna ve správním řízení bylo konzumováno účastenstvím jeho matky, družky žalobce.

37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100,- Kč za jeden úkon, celkem 6 200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení s 21 % DPH činí 8 228,- Kč. A dále zaplacený soudní poplatek 4 000,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 12. 5. 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.